

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Ladislava Derky a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **U. E. N. E.,** zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2015, č. j. MV-64030-4/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2017, čj. 11 A 89/2015-74,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014, čj. OAM-1696-18/ZR-2013 Ministerstvo vnitra zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona stanovilo žalobci 30denní lhůtu k vycestování z území České republiky. Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 2. 2015 zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 12. 4. 2017 zamítl jako nedůvodnou.

V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce byl na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2009, sp. zn. 45T 30/2008 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 11. 2009 sp. zn. 11 To 75/2009 uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let, pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Správní orgán dne 31. 7. 2013 zahájil správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce tvrdil, že zrušení trvalého pobytu by pro něj bylo dalším trestem za spáchaný trestný čin, což by bylo v rozporu se zásadou „ne bis in idem“ zakotvenou v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Dále namítal, že má na území České republiky manželku, s níž má tři dcery, a přítelkyni, se kterou má jednoho syna, a že po vykonání trestu se chce v České republice zařadit do společnosti, vést zde plnohodnotný život a pečovat o děti. Na základě tohoto vyjádření správní orgán požádal Generální ředitelství vězeňské služby ČR dne 21. 8 2013 o poskytnutí informací, týkajících se návštěv žalobcovy ženy a tří dcer ve věznici žalobce. Dne 9. 12. 2013 byl správnímu orgánu zaslán přehled žalobcových návštěv, z něhož vyplývá, že manželka a tři dcery navštívily žalobce ve výkonu trestu dvakrát, a to dne 13. 5. 2008 a 24. 7. 2008. Dalších 11 plánovaných návštěv bylo vždy odvoláno.

[3] Městský soud odkázal na § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a uvedl, že žalobce se dopustil trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle ustanovení § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c), trestního zákona tím, že opakovaně dojednal dovoz kokainu z Nizozemí do České republiky za účelem jeho další distribuce. Správní orgán toto jednání zhodnotil jako vysoce nežádoucí a poukázal na skutečnost, že zvyšující se rozsah užívání návykových látek má nesmírné dopady na společnost a je vysoce nežádoucí, zejména pak s ohledem na mladistvé. Trestná činnost spojená s užíváním návykových látek je významným zásahem do veřejného pořádku. Platí, že každý cizinec je po dobu svého pobytu na území České republiky povinen dodržovat právní předpisy a v případě jejich porušení musí počítat s tím, že může dojít ke zrušení povolení k pobytu. Žalobce, ačkoliv byl s touto skutečností jistě obeznámen, páchal v letech 2006 a 2007 závažnou trestnou činnost a v jejím důsledku byl uznán vinným za úmyslný trestný čin a pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Správní orgán při rozhodování dostatečně zohlednil povahu a závažnost trestního jednání žalobce i jeho rodinnou situaci. Je zřejmé, že rodinné vazby mezi žalobcem a jeho manželkou s třemi dcerami nejsou nikterak pevné, když jej ve výkonu trestu odnětí svobody navštívily dvakrát (13. 5. a 24. 7. 2008) a dalších 11 plánovaných návštěv bylo odvoláno. V odvolání žalobce namítl, že v poslední době navázal telefonický a písemný kontakt s rodinou. K tomu žalovaný uvedl, že tomuto kontaktu nebrání okolnost, že žalobce nebude nadále žít na území České republiky. Telefonický a písemný kontakt je možné realizovat z jakéhokoliv státu. Žalovaná vzala i v úvahu, že žalobce páchal trestnou činnost v době, kdy jeho dcerám bylo přibližně 4 a 5 roků a manželka byla těhotná. Značnou část života svých dcer strávil ve výkonu vazby a posléze ve výkonu trestu odnětí svobody a je zřejmé, že žalobce s dcerami neměl nikterak blízký kontakt a tudíž nebylo možné vytvořit mezi nimi pevnou vazbu. Žalobce sice uvedl, že má jednoho syna s přítelkyní, ale žalovaná zjistila, že v Centrálním registru obyvatel není u

nezletilého chlapce uveden otec dítěte, a proto nelze jednoznačně prokázat, že je žalobce otcem dítěte.

[4] Žalovaná posuzovala též míru integrace žalovaného do společnosti. Žalobce do České republiky přicestoval nelegálně, požádal o azyl, který mu nebyl udělen. Posléze svůj pobyt legalizoval žádostí o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny a povolení mu bylo vydáno dne 5. 3. 2001. Trestnou činnost, za kterou byl v roce 2009 pravomocně odsouzen, páchal v letech 2006 a 2007. Na základě těchto skutečností dospěla žalovaná k závěru, že s ohledem na délku pobytu na území České republiky není pro žalobce zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeným zásahem do jeho života. Spáchanou trestnou činností navíc prokázal, že se řádně nezačlenil do české společnosti.

[5] Městský soud dále uvedl, že až v podané žalobě navrhl žalobce jako důkaz výslech paní A. K., babičky syna žalobce. Městský soud zdůraznil, že cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu. Soud pouze přezkoumává úkony provedené správním orgánem v rámci správního řízení a je patrné, že žalobce mohl navrhnout provedení tohoto důkazu již ve správním řízení. Městský soud proto tento důkaz neprovedl.

[6] Městský soud učinil závěr, že vzhledem k okolnostem případu není zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost žalobce

[7] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Stížnost v jejím doplnění odůvodnil tím, že zrušení povolení k trvalému pobytu zasahuje výrazně do jeho soukromého a rodinného života i života jeho dětí. Na území ČR žije od roku 2001. V době spáchání trestného činu (jehož spáchání i nadále popírá) mu bylo 26 let a nyní mu je 45 let, přičemž si uvědomuje, že jeho děti zůstanou bez otce. Poukazuje na stanovisko veřejné ochránkyně práv, která s odkazem na nález Ústavního soudu uvedla, že „[v]*azba mezi rodičem a dítětem je jedním z prvořadých předpokladů zdárného vývoje dítěte. Pro rodiče a dítě je možnost být spolu základním prvkem rodinného života. Opatření, která jim v tom brání, představují zásah do práva na rodinný život.*“

[8] Manželka neměla dostatek finančních prostředků, tudíž jej s dětmi nemohla navštěvovat. Nyní se situace změnila a dcery jej navštěvují. Co se týče syna, stěžovatel nepodstoupil zkoušku DNA opět z finančních důvodů. Stěžovatel znovu navrhuje výslech babičky paní K. (správně K., pozn. Nejvyššího správního soudu), „která může potvrdit, že nepředpokládal, že v dané fázi řízení nebude tento důkaz připuštěn“. V případě výslechu právního zástupce stěžovatele bylo možné prokázat, že babička zástupce našla, oslovila a žádala o pomoc.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudu

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, v tomto případě žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost, ať již pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015 „*[m]inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.* Podle odst. 3 „*[m]inisterstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*“

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, opírajícím se o podrobné odůvodnění téhož závěru správních orgánů, že dopad rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatele není nepřiměřený. Lze dodat, že při zkoumání otázky údajné nepřiměřenosti je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadaného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012–39, ve kterém soud konstatoval, že: „[z]*e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu", zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život*.“

[14] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců „*se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*.“

[15] Stěžovatel sice zdůvodňoval nepřiměřenost dopadů rozhodnutí poukazem na jeho rodinný život, ale pominul, že s ohledem na citované ustanovení je nutno především vzít v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání stěžovatele. Stěžovatel se dopustil zvlášť závažného trestného činu dle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového kvalifikovaného trestného činu je nutno vyhodnotit jako vysokou. Trestné činy spáchal ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. To vše konal úmyslně, za účelem

dosažení zisku. Výše trestu a jeho zařazení do věznice s ostrahou tak svědčí i o konkrétní společenské nebezpečnosti jednání stěžovatele s přihlédnutím ke všem okolnostem.

[16] Rodinné vazby stěžovatele nejsou nijak silné, o čemž svědčí ojedinělost dvou rodinných návštěv v roce 2008; v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu a rozhodnutí žalovaného. Městský soud správně uzavřel, že se nemohl zabývat novým návrhem důkazu výpovědí babičky údajného syna stěžovatele, který nebyl navržen ve správním řízení. Navíc není zřejmé, jak by měl navržený výslech zpochybnit zákonnost rozsudku městského soudu v otázce posouzení (ne)přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele - z obsahu kasační stížnosti plyne, že výslechem paní K. mělo být prokázáno, že se paní K. obrátila na zástupce stěžovatele s prosbou o pomoc a dále měl být prokazován procesní postup stěžovatele (jeho úvahy) při navržení důkazu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu ani tento návrh důkazu by nemohl ničeho změnit na závěru, že s ohledem na závažnost protiprávního jednání stěžovatele nedosahuje zásah do stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život takové intenzity, aby mu nemohl být pobytový status zrušen.

[17] Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého pobytového režimu v České republice.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že zrušení povolení k trvalému pobytu není v dané věci nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[19] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) pro nesprávný právní názor ani dle písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v zjištěném skutkovém stavu, který by neměl oporu ve spisech. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšné žalované s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na její straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu